

men han gjorde den danske Rigsdag opmærksom paa, at det jo vilde koste Penge, og han føjede til: mange Penge, og henviste til, at vi ofrer ca. 700,000 Frs. aarlig paa de vestindiske Øer. Jeg indrømmer selvfølgelig, at det er mange Penge, der anvendes paa de vestindiske Øer. Jeg tror dog, at der kunde spares adskilligt, jeg tror, at Administrationen ovre paa Øerne er meget for kostbar, og den højtærede Finansminister kunde sikkert, naar han gennemgik denne Sag kritisk, finde mange Steder, hvor der kunde spares Penge. Det er efter min Mening i det hele taget en Fejl, at vi har ofret denne Sag alt for lidt Opmærksomhed. Tidligere, naar jeg har talt om dette Spørgsmaal, har man fra Ministerbænkene slet ikke svaret derpaa. Hvis vi i Tide havde truffet Foranstaltninger, kunde vi sikkert have sparet mange Penge. Det gælder navnlig i høj Grad om at finde den rette Mand til at ordne dette Spørgsmaal. Der var et Øjeblik, hvor vi sikkert havde den rette Mand, det var, da tidligere Handelsminister Weimann var ledig paa Torvet. Han var sikkert en Mand med alle Betingelser for at reorganisere Forholdene derovre. Det var ikke nogen Hemmelighed, at Weimann sikkert var villig til fremdeles at yde den danske Stat sin Tjeneste, men man lod ham gaa, og Østasiatisk Kompagni var hurtig til at erobre ham, og dermed er han gaaet ud af Sagaen. Nu staar vi maaske igen uden at have nogen Mand med særlige Betingelser for at løse dette Spørgsmaal. Men det er jo muligt, at den højtærede Finansminister er Manden: vi vil haabe det alle sammen. Jeg mener for øvrigt, at der ikke er nogen særlig stor Risiko for den danske Stat ved at ofre et Beløb paa at hjælpe Negrene derovre til Jord. Jeg tror, som det er udtalt tidligere her i Tinget af en af mine Meningsfæller, P. Knudsen, at de Penge, man maatte anvende til dette Formaal, sikkert efter nogle Aars Forløb vilde komme tilbage med Renter. Det er sikkert den bedste Form at yde Tilskud paa til Øerne. Jeg mener ogsaa, at man f. Eks. meget godt kunde spare et betydeligt Beløb paa Politivæsenet derovre. Da vi i 1906—07 afskaffede det meget kostbare Militærvæsen, fik vi i Stedet et Gendarmerisystem, og det er sandelig heller ikke billigt. Der kan efter min Mening ikke være Tvivl om, at man meget godt i betydelig Udstrækning kunde anvende de indfødte i Gendarmeriet, og hvis man gaar denne Vej, vil man sikkert kunne spare betydeligt. Men

mellem Embedsmændene og Planterne derovre er der en meget betydelig Modvillie mod at anbringe de indfødte i slige Stillingen, fordi man, som jeg tidligere har fremhævet, stadig har Frygt for, at der skal blive Oprør. Andre Lande, som har Kolonier, gaar frem paa den Maade, at de søger at hverve de indfødte baade til Militærvæsenet og til Politiet, og jeg tror, at Finansministeren gjorde vel i at overveje, om det ikke var muligt at komme frem ad denne Vej.

Men for øvrigt mener jeg, at det er en Pligt for os her i Danmark, naar vi har disse Øer, at yde de Ofre, som er nødvendige, for at Menneskene der kan leve nogenlunde ordentligt, vi kan ikke vedblivende roligt høre paa, at fuldt ud troværdige Folk fremhæver, at mangfoldige Mennesker derovre dør af Sult. Ofre maa der bringes, og det forekommer mig, at er der nogen af vore Kolonier, hvor der overhovedet er Udsigt til, at de Penge, vi ofrer, paa dem, vil give Renter, er det de vestindiske Øer. Vore andre Koloniers Betydning er saare ringe, hvorimod Vestindien har store Chancer. Jeg deler den højtærede Finansministers Syn paa Øerne i saa Henseende, idet jeg mener, at der i Øjeblikket ikke er nogen som helst Grund til at sælge Øerne. I 1901—02 var Stillingen jo en ganske anden. Siden den Tid har vi yderligere anbragt en Snes Millioner Kroner i Øerne, og hvis man skulde afhænde dem nu, er der neppe stor Sandsynlighed for, at nogen af disse Penge vilde komme her til Landet igen. Jeg for min Part skulde ikke have noget imod, saadan som Forholdene har udviklet sig, om man tog den halve Million Kroner, der nu anvendes til Island, og i Stedet for anvendte den til de vestindiske Øer. Vi anvender jo, naar man medregner Udgifterne til „Islands Falk“ ca. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. paa Island, og det har vi gjort i mange Aar, og det forekommer mig, at vi har haft saare ringe Tilfredsstillelse af at bringe disse Ofre. Til Trods for alt, hvad der gøres oppe paa Island, faar vi kun Spot og Utak til Gengæld, medens vi ganske sikkert vilde vække megen Taknemmelighed hos Befolkningen paa de vestindiske Øer, hvis vi vilde bringe Ofre for dem. Det glæder mig derfor, at den højtærede Finansminister erklærer sig villig til i den kommende Sommer at undersøge Forholdene yderligere, saa der eventuelt i den kommende Rigsdagssamling kan ventes Forslag til Forbedring af de Forhold, jeg her har omtalt.